

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krystyna Bednarczyk

w sprawie z odwołania M. A.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w B.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 maja 2005 r.,

kasacji ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w B.

z dnia 19 października 2004 r., sygn. akt V Ua .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni M.A. wniosła kasację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 19 października 2004 r. VUa .../04 w sprawie o ustalenie stopnia niepełnosprawności. Kasację oparła na podstawie naruszenia przepisów postępowania i wskazała następujące okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie: „w przedmiotowej sprawie zachodzi nieważność postępowania wynikająca z pozbawienia wnioskodawczyni możliwości obrony swych praw polegające na nieudzieleniu wnioskodawczyni pomocy prawnej, polegającej na braku odpowiednich pouczeń ze strony Sądu, w tym o konieczności ustanowienia adwokata z urzędu podczas gdy wnioskodawczyni jest osobą nieporadną, o czym świadczy między innymi nieumiejętność sformułowania

zarzutów apelacji. Zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo przez niezamieszczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku merytorycznej oceny sprawdzającej ustalenia zawarte w opiniach biegłych, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez wydanie orzeczenia w oparciu o opinie, w której brak jest fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, co uniemożliwia prawidłową ocenę ich mocy dowodowej”.

Oceniając podstawy uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania lub odmowę takiego przyjęcia Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Zgodnie z art. 393 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo kasacja jest oczywiście bezzasadna. Z mocy art. 393 § 2 k.p.c. przepisu tego nie stosuje się, jeżeli zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, albo gdy zachodzi nieważność postępowania. W kasacji wnioskodawczyni powołuje się na dwie ostatnie przesłanki, jednakże żadna z nich w tej sprawie nie występuje.

Zgodnie z art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi, jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw. W kasacji nie ma zarzutu, że wnioskodawczyni została pozbawiona możliwości obrony swych praw na skutek niezawiadamiania jej o czynnościach sądowych. Wnioskodawczyni broniła swych praw zarówno w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jak i w postępowaniu apelacyjnym. Zarzut dotyczy tego, że obrona była nieskuteczna, gdyż wnioskodawczyni jest osobą nieporadną i działała bez pełnomocnika a Sąd nie udzielił jej odpowiednich wskazówek. Ewentualne uchybienie w zakresie udzielania wskazówek co do czynności prawnych stronie działającej bez adwokata lub radcy prawnego uzasadnia zarzut naruszenia art. 5 k.p.c. natomiast nie uzasadnia zarzutu nieważności postępowania.

Zgodnie z art. 393 § 2 k.p.c. przeszkoda do odmowy przejęcia kasacji do rozpoznania występuje wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo. Sformułowanie to oznacza, że oczywiste naruszenie prawa musi nastąpić w zaskarżonym orzeczeniu a nie jego uzasadnieniu. Powoływanie się na wady w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie daje podstawy do stwierdzenia

oczywistego naruszenia prawa. Nie daje takiej podstawy również powoływanie się na przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przez oparcie ustaleń na dowodach z opinii biegłych w sytuacji, gdy w kasacji nie wskazuje się żadnych dowodów przeciwnych.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.